

Arrest

nr. 208 017 van 22 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIRZENWORCEL, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 21 maart 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij stelde beroep in tegen deze beslissing en op 28 september 2017 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2017 bij arrest nr. 192 810.

Op 2 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een nieuwe beslissing in antwoord op de aanvraag van 27 september 2016. Hij beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/09/2016 en op 04/09/2017 werd ingediend door:

Naam: Y. D.

Voornaam: B.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 08.10.1983

Geboorteplaats: Kinshasa

Identificatienummer in het Rijksregister: 83.10.08 472-34

Verblijvende te: X

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische vader, de genaamde Y. D. O. M. (RR: 52112054920) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Betrokkene diende reeds een eerdere aanvraag in dd. 27/09/2016 dewelke werd geweigerd dd. 21/03/2017 door de stad Aalst en werd vernietigd door een arrest van de RVV dd. 28/09/2017. Huidige beslissing heeft dus ook betrekking op de aanvraag van 27/09/2016.

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat haar vader België is binnengekomen sedert 2002 en haar moeder sedert 2007. Uit het interview van een visumaanvraag van betrokkene in 2011 blijkt dat zij in Congo na het vertrek van haar moeder, woonachtig was bij een oudere zus en dat ze voornamelijk leefden van de huur van een perceel grond en van wat geld van de ouders. Betrokkene zou toen reeds hebben verklaard naar België te willen komen voor een beter leven. Op 28/12/2011 zou ze met een vlucht vanuit Congo in Roissy zijn toegekomen en aldaar onderschept met een Belgisch paspoort van iemand anders.

Nadien is ze naar België gekomen en diende ze dd. 09/03/2012 een eerste aanvraag 19 ter in functie van haar vader in.

Gezien er geen bewijzen zijn dat betrokkene is teruggekeerd naar Congo, dient zij dus aan te tonen reeds vóór haar aankomst in België ten laste te zijn geweest van haar vader, meer bepaald vóór 09/03/2012.

Wat het ten laste betreft in het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd: Proces-verbal de constat d'état d'indigence in 2010 uitgaande van de burgemeester van de gemeente Lemba in Congo waaruit zou moeten blijken dat betrokkene behoeftig was Attest ten laste neming dd. 03/12/2010 uitgaande van de burgemeester van de gemeente Lemba te Congo waaruit zou moeten blijken dat betrokkene behoeftig en insolvabel is en geen steun geniet, stortingen van de moeder, de genaamde I. K. V., aan betrokkene via Atena Money Transfert in 2010 (dd. 05/02/10 van 58,20 euro; dd. 05/03/2010 van 58,50 euro; 06/04/2010 van 82 euro; dd. 09/04/2010 van 164 euro en dd. 09/05/10 van 47,25 euro) en 2011 (dd. 02/2011 van 65,50 euro; dd. 09/2011 van 190,70 euro- dd. 10/2011 van 91 euro en dd. 11/2011 van 85,40 euro) + bewijzen van ontvangst

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Wat haar onvermogen in Congo betreft, deze is niet aangetoond. Het attest proces-verbal de constat d'état d'indigence van 2010 zou volgens de Belgische ambassade in Congo (meegedeeld bij de visumaanvraag in 2011) zijn opgemaakt op vraag van betrokkene zonder enige toetsing, gezien de sociale gemeentelijke diensten in Congo niet beschikken over enige dossiers met betrekking tot het vermogen van haar inwoners. In dat opzicht kan ook het attest ten laste niet worden aanvaard.

Wat de stortingen van de moeder aan betrokkene in het land van herkomst betreffen, deze zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was.

Echter, gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. "De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

"3.2 - Moyen unique pris de la violation:

- des articles 40 bis et 40 ter de la loi du 15 décembre 1980 ;*
- de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle résulte des articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi*

du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;

- du principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier;

Principes généraux.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15.12.1980 imposent que la motivation permette non seulement au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci pour, le cas échéant, exercer les voies de recours disponibles, mais aussi permettre au juge saisi de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés.

Si cette obligation n'impose pas à l'autorité de fournir les motifs de ses motifs, elle serait vidée d'une bonne part de sa substance si, plutôt que de devoir exposer l'ensemble du raisonnement qui l'a conduite à prendre telle ou telle décision, l'autorité pouvait se borner à en énoncer uniquement certains fragments, et ainsi à ne donner aux personnes concernées par la mesure en cause qu'une idée incomplète et imprécise des raisons qui ont déterminé son adoption.

Dans le cadre du contrôle de légalité le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité compétente mais ce contrôle impose cependant de vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établi des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

Au sens des articles 40 ter et 40 bis de la loi du 15.12.1980, la notion d'être « à charge » est une situation de fait caractérisée, selon la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le regroupant sans qu'il soit nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée. Le versement régulier pendant une période considérable d'une somme d'argent au descendant est de nature à démontrer qu'une situation réelle de dépendance existe.

Relevons que l'interprétation du droit communautaire par la Cour de Justice trouve à s'appliquer en l'espèce, dès lors que la volonté du législateur a été, par l'article 40 ter, de la loi du 15 décembre 1980, d'assimiler les membres de la famille, d'un Belge aux membres de la famille d'un ressortissant de l'Union européenne, sous réserve d'exceptions non pertinentes en l'espèce. La condition d'être à charge du regroupant, telle que fixée à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 3°, de la loi précitée, doit donc être comprise, à la lumière de la jurisprudence précitée.

La preuve de la notion d'être à charge peut être apportée par toute voie de droit.

Le délégué du ministre tout comme la partie adverse est soumise à une obligation de motivation circonstanciée en ce qui concerne la capacité financière de la requérante qui impose, entre autres de prendre en considération l'ensemble des documents fournis.

Première branche: le soutien financier du regroupant à la requérante dans son pays d'origine.

Avec sa demande de regroupement familial la requérante avait, entre autres, les preuves de versement d'argent du père de la requérante sur le compte de sa fille, la preuve d'envoi d'argent de la mère de la requérante à sa fille et une déclaration sur l'honneur de son père attestant qu'elle percevait également les loyers issus de la location d'un bien immobilier situé au n° 26 de l'avenue Kingulu dans la commune de Ngala, pour un montant de 60\$ par mois.

La partie adverse prend en considération les seuls transferts internationaux, pour un montant de 842.55€ entre février 2010 et novembre 2011 soit sur 21 mois et estime que compte tenu du caractère limité et irrégulier des versements, le caractère à charge n'est pas démontré. Cependant, la partie adverse ne peut se contenter d'examiner le caractère à charge de la requérante sans prendre en considération les conditions de vie et les niveaux de salaire dans le pays d'origine.

En effet, dans son arrêt C-423/12 du 16 janvier 2014, la Cour a estimé que « Afin de déterminer l'existence d'une telle dépendance, l'Etat membre d'accueil doit apprécier si, eu égard à ses conditions économiques et sociales, le descendant direct d'un citoyen de l'Union, qui est âgé de 21 ans ou plus, ne subvient pas à ses besoins essentiels. La nécessité du soutien matériel doit exister dans l'Etat d'origine

ou de provenance d'un tel descendant au moment où il demande a rejoindre le dit citoyen (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 37). »7

Il apparait qu'en avril 2013, soit peu de temps après l'arrivée de la requérante en Belgique, le salaire moyen d'un fonctionnaire au Congo varie de 50 a 80€ par mois (pièce 2).

Le transfert sur une période de 21 mois de sommes d'argent représentant en moyenne 40€ par mois, soit près de 80% du salaire d'un fonctionnaire congolais ne peut être qualifié, sauf a commettre une erreur d'appréciation comme un somme insuffisante pour pouvoir considérer que la personne soit a charge.

Par ailleurs, la partie adverse ne s'explique pas pour quelle raison elle n'a pas pris en considération le fait que la requérante touchait, en gestion du bien immeuble appartenant a son père, un loyer de 60€ par mois. La perception de ce loyer, les fruits du bien immeuble, doit s'analyser comme un soutien de la requérante par son père et porte l'aide mensuelle moyenne a près de 100€ par mois, soit une aide supérieure au salaire élevé des fonctionnaires congolais a l'époque de ces transferts (pièce 2).

Outre le fait qu'elle commet une erreur d'appréciation en considérant qu'une versement d'une 40aine d'euro mensuel ne permet pas de démontrer le caractère a charge de la requérante, la partie adverse viole également le principe général de bonne administration qui l'oblige a prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier dès lors qu'elle a négligé de prendre en considération l'aide fournie a la requérante par son père sous forme de la perception des loyers du bien immeuble qui s'élève a 60\$ par mois. Par ailleurs, elle n'expose nullement pour quelle raison elle estime ne pas devoir prendre en considération la perception des loyers de 60€ par mois, ce en violation de son obligation de motivation.

Le principe de soin et de minutie, qui oblige la partie adverse a préparer, prendre et exécuter ses décisions avec la minutie et le soin requis et a recueillir l'ensemble des informations nécessaires afin de pouvoir exercer son pouvoir d'appréciation a été violé dès lors que la partie adverse n'a pas tenu compte des conditions sociales et économiques existantes au Congo au moment de l'envoi d'argent et de la perception des loyers, pour considérer que le montant dont beneficiaire la requérante est insuffisant pour établir le caractère a charge.

Deuxième branche : le caractère nécessaire du soutien financier apporté a la requérante par le regroupant.

La partie adverse juge que le procès-verbal d'indigence ne fait pas suite a une enquête étant donné que les services communaux congolais ne disposent d'aucune donnée concernant les capacités financières de leurs habitants, raison pour laquelle ce document ne peut pas être pris en considération.

Il convient de relever que la partie adverse semble exiger une preuve officielle de l'indigence de la requérante tout en refusant a priori toute preuve émanant d'une institution nationale congolaise au motif que ces institutions ne disposent pas des données économiques permettant d'établir un tel document.

Ce faisant, il saute aux yeux que la partie adverse tend a mettre la partie requérante face a une situation impossible : elle doit a la fois démontrer l'insuffisance de ces ressources afin démontrer le caractère nécessaire du soutien qui lui est apporté par le membre de la famille qu'elle souhaite rejoindre tout en niant d'emblée aux autorités congolaises la capacité d'établir un document en raison de l'absence de données économiques a leur disposition.

La Cour de Justice, toujours dans son arrêt Reyes a été attentive a la difficulté que peut constituer le fait pour un demandeur d'apporter une preuve négative, d'absence de ressources propres :

« 24- Or, le fait que, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire a ce dernier pour subvenir a ses besoins essentiels dans l'Etat d'origine, est de nature a démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe.

25 Dans ces conditions, il ne saurait être exigé dudit descendant que, en plus, il établisse avoir vainement tenté de trouver un travail ou de recevoir une aide a la subsistance des autorités de son pays d'origine et / ou essay épar tout autre moyen d'assurer sa subsistance.

26 En effet, l'exigence d'une telle démonstration supplémentaire, qui ne peut, en pratique, être aisément effectuée, ainsi que l'a relevé M. l'avocat général au point 60 de ses conclusions, est susceptible de rendre excessivement difficile la possibilité pour le même descendant de bénéficier du droit de séjour dans l'État membre d'accueil, alors que les circonstances décrites au point 24 du présent

arrêt sont déjà de nature à démontrer l'existence d'une situation de dépendance réelle. De ce fait, cette exigence risque de priver les articles 2, point 2, sous c), et 7 de la directive 2004/38 de leur effet utile.

27 Au demeurant, il n'est pas exclu que ladite exigence contraigne le descendant concerné d'effectuer des démarches plus compliquées, telles que celles d'essayer d'obtenir différentes attestations certifiant qu'aucun travail n'a été trouvé et qu'aucune allocation sociale n'a été obtenue, que la démarche consistant dans l'obtention d'un document de l'autorité compétente de l'Etat d'origine ou de provenance attestant l'existence d'une situation de dépendance. Or, la Cour a déjà jugé qu'un tel document ne peut constituer une condition de la délivrance du titre de séjour (arrêt Jia, précité, point 42). »

L'avocat général Mengozzi avait dans ses conclusions du 6 novembre 2013 dit ceci :

«61. Il ressort ainsi des considérations qui précèdent qu'est considéré à charge, au sens de l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38, tout membre de la famille qui, qu'elle qu'en soit la raison, s'avère dans l'incapacité de subvenir de ses besoins essentiels dans son pays d'origine et se trouve, de fait, dans une situation de dépendance telle que le soutien matériel fourni par le citoyen de l'Union est nécessaire à sa subsistance. L'existence d'une telle situation doit être réelle et peut être prouvée par tout moyen. Le demandeur peut ainsi fournir aux autorités de l'État membre d'accueil tant des éléments subjectifs, tenant à sa propre situation économique et sociale, que tout autre élément pertinent, susceptible d'illustrer, de manière utile pour lesdites autorités, le contexte objectif dans lequel s'inscrit la demande. En tout état de cause, il incombe aux autorités de l'État membre d'accueil de veiller à préserver l'effet utile des droits indirectement conférés aux membres de la famille nucléaire par la directive 2004/38 et de ne pas rendre excessivement difficile, en faisant notamment peser sur les demandeurs une charge de la preuve trop lourde, l'accès au territoire de l'Union. »

Pour ces motifs, l'attestation d'indigence fournie par la requérante doit être prise en considération avec les autres éléments du dossier, à savoir :

les versement d'argent pour un montant de 40€ par mois sur une période de 21 mois ; la perception et le bénéfice des loyers de la parcelle du père de la requérante pour un montant de 60\$ par mois ; le fait que la requérante vivait chez une soeur ainée après le départ de ses parents et que leurs seuls moyens de subsistance sont les revenus locatifs de l'immeuble de leur père et les envois d'argent de ses parents, comme le retient la partie adverse dans la décision attaquée (uit het dossier van betrokkene blijkt dat (...) zij in Congo, na het vertrek van haar moeder, woonachtig was bij een oudere zus en dat ze voornamelijk leefden van de huur van een perceel grond en wat geld van de ouders).

Compte tenu de ces éléments du dossier et du caractère complémentaire de la preuve documentaire de l'état d'indigence de la requérante étant donné les complications potentiellement insurmontables que crée cette exigence, la partie adverse se devait d'analyser le caractère nécessaire du soutien apporté par les parents en prenant en considération l'ensemble des documents et des faits ressortant du dossier. Elle ne pouvait donc se contenter de juger que l'attestation d'indigence ne permettait pas de démontrer le caractère nécessaire du soutien apporté par le regroupant, mais devait au contraire, l'appréciation du caractère à charge étant une circonstance de fait pouvant être démontrée par toute voie de droit prendre l'ensemble des éléments en considération, ce qui n'a pas été fait.

Par ailleurs, la décision présente une motivation contradictoire dès lors qu'il y est jugé d'une part que la requérante survit essentiellement de l'aide versée par le regroupant et de la perception des loyers de la parcelle appartenant au regroupant tout en jugeant qu'elle ne démontre pas suffisamment que cette aide lui est nécessaire. Une motivation contradictoire doit être considéré comme une absence de motivation, car elle ne permet pas de comprendre pour quelle raison la partie adverse rejette la demande d'autorisation de séjour.

Ce faisant, la partie adverse a violé l'article 40ter §1, 40bis §2, premier alinéa, 3°, les obligations de motivation telles qu'exposées ci-dessus ainsi que le principe de bonne administration en qu'il se décline en une obligation de prendre l'ensemble des éléments du dossier en considération et en un devoir de soin et de minutie (zorgvuldigheidsprincipe) qui l'oblige à préparer, prendre et exécuter les décisions avec soin et minutie.

Il convient donc d'annuler la décision attaquée.”

2.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

*- artt. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet;
- art. 1,2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;

- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In een eerste onderdeel uit verzoekende partij kritiek op de bestreden beslissing daar de gemachtigde van de Staatssecretaris enkel rekening zou hebben gehouden met de internationale geldstortingen tussen februari 2010 en november 2011. Zij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de leefomstandigheden en het inkomstenniveau in het land van herkomst. Tevens houdt zij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet zou motiveren waarom hij geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat verzoekende partij een onroerend goed van haar vader zou beheren en hieruit een maandelijks huurbedrag van 60,00 euro zou hebben ontvangen.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geen rekening zou houden met het attest van onvermogen. Zij stelt dat zij voor een onmogelijke situatie zou worden geplaatst.

Gelet op de samenhang tussen het eerste en tweede onderdeel veroorlooft verweerder zich om de voormelde onderdelen samen te behandelen.

Verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar Belgische vader, in toepassing van 40ter, §2, 1° juncto art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader volgende voorwaarde:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;" (eigen vetschrift)

Krachtens artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dient de vreemdeling aldus aan te tonen dat zij ten laste van de referentiepersoon is. Het staat niet ter discussie dat deze afhankelijkheid ook van in het land van herkomst dient te bestaan.

In casu heeft verzoekende partij ter staving van het 'ten laste zijn' de volgende stukken voorgelegd:

- proces verbal de constat d'état d'indigence in 2010 uitgaande van de burgemeester van de gemeente Lemba in Congo;

- attest ten laste neming dd. 03.12.2010 uitgaande van de burgemeester van de gemeente Lemba te Congo;

- stortingen van haar moeder via Atena Money Transfert in 2010 (dd. 05.02.2010 van 58,20 euro, dd. 05.03.2010 van 58,50 euro, 06.04.2010 van 82 euro, dd. 09.04.2010 van 164 euro en dd. 09.05.2010 van 47,25 euro) en 2011 (dd. 02/2011 van 65,50 euro, dd. 09/2011 van 190,70 euro, dd. 10/2011 van 91 euro en dd. 11/2011 van 85,40 euro) + bewijzen van ontvangst.

Nopens de voorgelegde stukken motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Wat haar onvermogen in Congo betreft, deze is niet aangetoond. Het attest proces-verbal de constat d'état d'indigence van 2010 zou volgens de Belgische ambassade in Congo (meegedeeld bij de visumaanvraag in 2011) zijn opgemaakt op vraag van betrokkene zonder enige toetsing, gezien de Sociale gemeentelijke diensten in Congo niet beschikken over enige dossiers met betrekking tot liet vermogen van haar inwoners. In dat opzicht kan ook het attest ten laste niet worden aanvaard.

Wat de stortingen van de moeder aan betrokkene in het land van herkomst betreffen, deze zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was.

Echter, gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis van de door verzoekende partij voorgelegde stukken terecht heeft beslist dat verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en dat zij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon .

Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Verweerder laat gelden dat in het arrest Jia door het Hof van Justitie duidelijk wordt uitgelegd hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 37 expliciet als volgt wordt gesteld:

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Tevens werd in het arrest Reyes duidelijk uitgelegd hoe het begrip 'ten laste' dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

“Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij 'ten laste' is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, punt 33).”

Beide arresten geven duidelijk aan dat het 'ten laste zijn' in het land van herkomst essentieel is (meer nog dan het 'ten laste zijn' in het gastland), daar waar o.m. het arrest Reyes bepaalt dat vooruitzichten en voornemens om werk te vinden in het gastland, niet van invloed zijn op de uitlegging van de voorwaarde 'ten laste zijn' opgenomen in art. 2.2.C van de Richtlijn 2004/38/EG, en dit nu de situatie in het gastland en mogelijke perspectieven aldaar geen invloed hebben op de nood aan gezinshereniging, die moet bestaan in het land van herkomst.

Determinerend is volgens het Hof van Justitie dan ook de vraag of er in het land van herkomst reeds sprake was van een economische of sociale toestand, van die aard dat niet in de basisbehoeften kon worden voorzien, en dat financiële steun van de referentiepersoon noodzakelijk was.

Doel is net om te vermijden dat een situatie van onvermogen wordt gecreëerd door de aanvrager, die zich in een lidstaat vestigt, terwijl dergelijk onvermogen niet bestaat in het land van herkomst, dit louter met het oog op het verwerven van verblijfsrecht in het Rijk.

Zoals supra werd aangehaald, vereist de Unierechtelijke interpretatie volgens het Hof van Justitie dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of herkomst van de bloedverwant moet bestaan op het moment dat de bloedverwant verzoekt zich bij die burger te mogen voegen. De afhankelijkheid in het herkomstland moet ook betrokken worden bij de beoordeling van het actueel ten laste zijn aan de hand van de overwegingen van de arresten, en is daarbij essentieel.

Het begrip 'ten laste zijn' kan niet zonder de materiële steun in het herkomstland beoordeeld worden, daar waar de uitlegging van de voorwaarde 'ten laste zijn' van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet onlosmakelijk samenhangt met de vraag of er een al dan niet een nood aan gezinshereniging bestond in het land van herkomst. De voorwaarde van het 'ten laste zijn' wordt in haar essentie ontkend, wanneer de situatie in het land van herkomst niet zou worden betrokken bij de beoordeling van deze voorwaarde. Gezien voormelde interpretatie, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om te vereisen dat verzoekende partij moet aantonen dat zij in Congo onvermogen was.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat uit de voorgelegde geldstortingen niet blijkt dat verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was. De gemachtigde heeft immers vastgesteld dat de stortingen te beperkt en onregelmatig teneinde voor te houden dat verzoekende partij hier daadwerkelijk van afhankelijk was.

Daar waar verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat verzoekende partij in het land van herkomst een maandelijks huurbedrag van 60,00 euro zou ontvangen en dat hieruit zou blijken dat zij wel degelijk afhankelijk was van de voormelde stortingen, laat verweerder gelden niet in te zien hoe deze beschouwingen van verzoekende partij afbreuk zouden doen aan de gedegen vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Immers, indien de beweringen van verzoekende partij voor waar zouden worden aangenomen dan bevestigt dit net dat verzoekende partij in het land van herkomst inkomsten genoot, hetgeen net haaks op haar bewering dat zij onvermogen zou zijn geweest en om die reden ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Terwijl verzoekende partij middels haar vage beschouwingen nopens de economische situatie in het land van herkomst geenszins de motivering dat de stortingen te beperkt en onregelmatig zijn om voor te houden dat zij hiervan daadwerkelijk afhankelijk zou zijn geweest, weerlegt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft voorts ook geheel terecht geoordeeld dat ook uit het attest proces-verbal de constat d'état d'indigence niet blijkt dat verzoekende partij onvermogen was.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht opmerkte, is het attest opgemaakt op vraag van verzoekende partij zonder enige toetsing. De sociale gemeentelijke diensten in Congo beschikken immers niet over enige dossiers met betrekking tot het vermogen van haar inwoners. Verzoekende partij betwist de voormelde vaststellingen niet.

Zij voert uitsluitend aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris haar voor een onmogelijke situatie zou plaatsen.

Verweerder laat gelden dat het geenszins onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te vereisen dat verzoekende partij bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst.

Dienaangaande verwijst verweerder naar zijn uiteenzetting supra waaruit blijkt dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid door het bestuur in concreto dient te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Er dient te worden vermeden dat een situatie van onvermogen wordt gecreëerd door de aanvrager, die zich in een lidstaat vestigt, terwijl dergelijk onvermogen niet bestaat in het land van herkomst, dit louter met het oog op het verwerven van verblijfsrecht in het Rijk.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar het arrest REYES, laat verweerder gelden dat deze verwijzing niet van die aard is om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Het Hof van Justitie stelt immers dat het feit dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de aanvrager, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger. In deze omstandigheden kan naar oordeel van het Hof niet worden vereist dat de aanvrager aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich in casu niet kan steunen op de voormelde bevindingen nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet werd vastgesteld dat de aan verzoekende partij betaalde geldsommen voor haar noodzakelijk waren om in haar basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst maar daarentegen net dat deze geldstortingen te beperkt en onregelmatig waren om er daadwerkelijk afhankelijk van te zijn.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er allermint in om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van onder meer de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Waar zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bestrijdt voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en naar de motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* de artikelen 40*ter* en 40*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 [...]

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

2° [...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.*

2° [...]

3° [...][...]”

Artikel 40*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit de samenlezing van artikel 40*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40*bis*, § 2, 3° te voldoen. De verzoekende partij, die ouder dan 21 jaar oud was op het moment dat zij haar aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen “te hunnen laste” te zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van het enig middel betoogt verzoekende partij dat zij ook bewijzen van overschrijving van haar vader heeft voorgelegd aan de verwerende partij, en een verklaring op eer van

haar vader waar hij stelt dat de huuropbrengst van 60 euro per maand van zijn onroerend goed in Congo naar zijn dochter gaat. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij deze elementen niet mee in overweging heeft genomen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij de leefomstandigheden in Congo uit het oog verliest. Het gemiddeld loon van een ambtenaar in Congo is volgens de verzoekende partij tussen de 50 en 80 euro per maand. De verzoekende partij verwijst naar stuk 2 bij haar verzoekschrift. De verzoekende partij stelt dat de overschrijvingen dus wel degelijk volstaan om als ten laste beschouwd te worden gezien de economische situatie in Congo. Zij stelt dat de verwerende partij de internationale overschrijvingen van haar moeder voor 842,55 euro over 21 maanden, wat ongeveer 40 euro per maand is, in overweging neemt, maar niet de 60 euro per maand van het goed van haar vader, en de overschrijvingen van haar vader. De verwerende partij oordeelde dan ook ten onrechte dat de verzoekende partij niet ten laste was.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt welke documenten door verzoekende partij werden voorgelegd. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het gaat om de volgende documenten: *“Proces-verbal de constat d'état d'indigence in 2010 uitgaande van de burgemeester van de gemeente Lemba in Congo waaruit zou moeten blijken dat betrokkene behoeftig was Attest ten laste neming dd. 03/12/2010 uitgaande van de burgemeester van de gemeente Lemba te Congo waaruit zou moeten blijken dat betrokkene behoeftig en insolvelabel is en geen steun geniet, stortingen van de moeder, de genaamde I. K. V., aan betrokkene via Atena Money Transfert in 2010 (dd. 05/02/10 van 58,20 euro; dd. 05/03/2010 van 58,50 euro; 06/04/2010 van 82 euro; dd. 09/04/2010 van 164 euro en dd. 09/05/10 van 47,25 euro) en 2011 (dd. 02/2011 van 65,50 euro; dd. 09/2011 van 190,70 euro- dd. 10/2011 van 91 euro en dd. 11/2011 van 85,40 euro) + bewijzen van ontvangst”*.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier een stuk bevindt dat afkomstig is van de verwerende partij zelf, en dat het volgende vermeldt: *“Bewijzen ten laste: Bankuittreksels met betrekking tot stortingen van Y. D. O. (...) aan Y. D. B. (...) en betalingen van andere kosten periode 2013-2017, Bewijs van onvermogen: proces-verbal de constat d'etat d'indigence dd. 2010, Stortingen naar het land van herkomst in 2010 en 2011 door de moeder aan betrokkene: deze zijn niet regelmatig”*. Verder in het administratief dossier bevinden zich ook bewijsstukken waaruit blijkt dat de vader van de verzoekende partij inderdaad geld gestort heeft aan zijn dochter. In het administratief dossier bevindt zich verder ook een verklaring op eer van de vader van de verzoekende partij dat de huuropbrengsten van zijn goed in Congo gebruikt werden door zijn dochter van 2007 tot 2011. Het is dan ook duidelijk dat de verwerende partij met deze elementen geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt in dit opzicht een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

De Raad stelt eveneens vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een stuk voegt waaruit blijkt dat het loon van een ambtenaar in Congo gemiddeld tussen de 50 en 80 euro per maand ligt. Dit wordt overigens door de verwerende partij niet betwist in de nota met opmerkingen. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij, zoals zij overigens terecht opmerkt, bewijs heeft bijgebracht van 842,55 euro aan overschrijvingen over een periode van ongeveer 21 maanden. Dit komt neer op iets meer dan 40 euro per maand. De verwerende partij motiveert over deze stortingen als volgt: *“Wat de stortingen van de moeder aan betrokkene in het land van herkomst betreffen, deze zijn uiteraars beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was”*. De Raad volgt de verzoekende partij waar zij stelt dat het kennelijk onredelijk is om in casu te oordelen dat stortingen van gemiddeld 40 euro per maand “uiterst beperkt en onregelmatig” zijn terwijl het gemiddeld inkomen van een ambtenaar in Congo tussen de 50 en 80 euro per maand ligt. Het is evident dat de bedragen die aan betrokkene werden overgemaakt moeten worden bekeken in het licht van de economische situatie van het land van herkomst. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk op dit punt.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat, waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening zou gehouden zijn met het gegeven dat zij in het land van herkomst een maandelijks huurbedrag van 60 euro zou ontvangen en dat hieruit zou blijken dat zij wel degelijk afhankelijk was van de voormelde stortingen, zij niet inziet hoe deze beschouwingen afbreuk zouden doen aan de volgens haar gedegen vaststellingen van de gemachtigde. De verwerende partij stelt dat, indien de beweringen van de verzoekende partij voor waar zouden worden aangenomen, dit net bevestigt dat zij in het land van herkomst inkomsten genoot, wat net haaks staat op de bewering dat zij onvermogen zou zijn geweest en om die reden ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon. De verwerende partij

herhaalt verder dat, wat betreft de beschouwingen van de verzoekende partij over de economische situatie in haar land van herkomst, de motivering van de bestreden beslissing dat de stortingen te beperkt en onregelmatig zijn, niet wordt weerlegd. De verwerende partij stelt dat de gemachtigde voorts ook terecht heeft geoordeeld dat ook uit het attest proces-verbal de constat d'état d'indigence niet blijkt dat de verzoekende partij onvermogen was.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, en dat de verwerende partij dit afleidt uit verschillende elementen, onder meer het proces-verbal constat d'état d'indulgence, maar eveneens uit de stortingen die de verzoekende partij heeft ontvangen in het land van herkomst. Met betrekking tot de stortingen van de moeder van de verzoekende partij motiveert de verwerende partij immers bijvoorbeeld dat *“deze dan ook niet aan(tonen) dat verzoekende partij in het land van herkomst onvermogen was”*. Gezien uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verwerende partij met verschillende door de verzoekende partij voorgelegde elementen geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, en de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat de voor haar als bewezen geachte overschrijvingen te onregelmatig en te beperkt waren, stelt de Raad dan ook vast dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door op grond van slechts een deel van de voorgelegde elementen te beslissen dat de verzoekende partij niet bewezen heeft onvermogen geweest te zijn in het land van herkomst. Bovendien gaat het argument van de verwerende partij dat de eventuele extra inkomsten van 60 euro per maand uit het goed van de vader bevestigen dat de verzoekende partij in het land van herkomst inkomsten genoot, niet op. Vooreerst heeft de verwerende partij over dit argument niet gemotiveerd in de bestreden beslissing, waardoor haar repliek een a-posteriori motivering uitmaakt die een schending van de formele motiveringsplicht niet kan herstellen. Daarnaast zou het gaan om een goed van de vader van de verzoekende partij, die de inkomsten die hij daaruit kreeg aan zijn dochter zou gelaten hebben. Het zou dus helemaal niet gaan om inkomsten van de verzoekende partij zelf. De repliek van de verwerende partij doet dan ook niets af aan bovenstaande vaststellingen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de formele en materiële motivering, en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU